

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο Ματωμένες γειτονιές-9

«Γαβ! Γαβ!» «Καψάλη! Καψάλη!» αναφώνησαν. Σάστισε το σκυλί και άρχισε να κουνάει την ουρά. Το πλησίασαν διστακτικά και κείνο έκανε χαρές. Το φίλεψαν ψωμί και το χάιδευσαν δειλά-δειλά. Η Γιώργαινα φύλαγε τα πρόβατα στο αλώνι. Μόλις είχαν σκαρίσει και έβοσκαν με βούληση στο παχύ χορτάρι.

- Σιγά-σιγά να μην προγκήξουν. Να η Μαυρομάτα, δίπλα στο φράχτη. Έλα, Μαρία.

Πλησίασαν την προβατίνα και η Μαρία της έδωσε μια μπουκιά ψωμί. Το έφαγε και της έδωσε και άλλο. Άπλωσε το χέρι και την χάιδευσε κατασυγκινημένη. Έπειτα πλησίασαν την Λάγια του Σωκράτη. Πήρε και κείνη το ψωμί και τα χάρδια.

- Έχουν θυγατέρες. Να κείνη η παρδαλή είναι της Λάγιας. Και κείνη η ρούσα είναι της Μαυρομάτας. Έχουν πάρει κι απ' τον πατέρα τους, είπε η Γιώργαινα.

- Έκαναν φέτος αρνάκια; Πού είναι;

- Είναι στον τσάρκο. Το βράδυ θα σμίξουν με τις μανάδες και θα τα δείτε.

Τους φώναζε ο πατέρας τους. Οι ετοιμασίες για το αυριανό πανηγύρι συμπεριλάμβανε και το σφάξιμο πολλών σφαχτών και πουλερικών εκείνο το δειλινό. Και ο Ηρακλής αποφάσισε να βγει σεργιάνι με τα παιδιά για να μην είναι κοντά στο σφαγείο. Ξεκίνησαν κρατώντας από ένα ματσούκι ο καθένας.

*

Το δειλινό ηλιοβόλο, το αεράκι μυροβόλο. Στου Γκιώνη τη ράχη σταμάτησαν και αγνάντευαν το τοπίο. Πάνω από το χωριό δέσποζε το δάσος, οι φυλλωσιές του ένας φαρδύς καμβάς με ποικίλες πράσινες αποχρώσεις. Κοπάδια πρόβατα έβοσκαν στα λιβάδια, ένα κοπάδι γίδια στο κοντοβούνι του Κάρσια. Όλα τα πλάσματα της φύσης, μικρά μεγάλα, εν ενεργεία. Το έδαφος στολισμένο με λογής-λογής αγριολούλουδα. Από το Τσιχλογιαννάκι κατέβηκαν στο Κουβέλι να πιουν νερό στο κεφαλάρι. Προχώρησαν και ατένισαν τα Κονταναίικα και τον κάμπο όπου το θρεμμένο πρασινοκίτρινο σιτάρι κυμάτιζε στο απαλό αγέρι. Έπειτα βγήκαν στις Γκορτσιές και ήπιαν νερό στη Χελωνόβρυση. Πέρασαν τις Λούτσες και τράβηξαν για τις

Ξερακιές. Το βλέμμα τους έπεσε στο ποτάμι της Γκιάνας. Το νερό γουργούλιζε καθάριο και φουριόζικο. Πήραν το μονοπάτι ανάμεσα στα αμπέλια. Η βλάστηση οργιάζε και ήταν σα να βρίσκονταν μες στην καρδιά της φύσης, σα να ένιωθαν τον παλμό της. Ανέβηκαν στην Κολαριά και κάθισαν να ξεκουραστούν.

- Εδώ, που καθόμαστε, κάθεσαι και ο δραγάτης όταν γίνονται τα σταφύλια και τα φυλάει. Όπως βλέπετε, έχει οριζόντια θέα απ' τα κάτω αμπέλια. Όμως, απ' τούτη τη θέση δεν φαίνονται όλα τα επάνω αμπέλια. Για αυτό έχουμε δυο δραγάτες.

- Μπαμπά, πώς μπορείς και θυμάσαι όλα τα τοπία; Και πώς έχει πάρει την ονομασία του το καθένα; ρώτησε ο Σωκράτης.

- Τα θυμάμαι γιατί όταν ήμουνα μικρός τα 'χα περπατήσει, σπιθαμή προς σπιθαμή, με τον παιδικό μου φίλο το Στρατή. Όμως, δεν γνωρίζω πώς έχουν πάρει τις ονομασίες τους. Δεν γνωρίζω γιατί εκείνο το τοπίο λέγεται «Ξερακιές», ενώ περνάει το ποτάμι ανάμεσά του.

Ηλιοβασίλεμα. Ακούγονταν κουδούνια, τσοκάνια και τροκάνια κοπαδιών που γύριζαν στο χωριό. Η καμπάνα χτυπούσε για τον εσπερινό και το κελάνδισμα των πουλιών κορυφωνόταν.

- Μάλλον δεν θα προφτάσουμε τον Εσπερινό.

- Δεν πειράζει, μπαμπά. Και ο εσπερινός της φύσης του Θεού είναι, είπε η Μαρία και χαμογέλασε ο Ηρακλής.

- Μπαμπά, είχες δίκιο που μας έλεγες ότι μοιάζει με παράδεισο το χωριό το Μάν μήνα.

- Χαίρομαι που συμφωνείς μαζί μου, Σωκράτη.

- Είναι αλλόκοτη η ομορφιά της φύσης. Μαγευτική, σα να θέλει να σε κρατήσει κοντά της, πρόσθεσε η Μαρία.

- Έτσι 'ναι, Μαρία. Κι εγώ που έφυγα μικρός δεν το ξεχνώ το χωριό.

Είχε σουρουπώσει όταν επέστρεψαν. Οι μαγιάτικες μέρες είναι μεγάλες, όμως εκείνη η μέρα φάνταζε ατέλειωτη για τους ταξιδιώτες που είχαν ξεκινήσει από την Αθήνα τα ξημερώματα. Η Σταυρούλα περίμενε να πάρει σπίτι της τους ανάδοχους, τη Μαρία και το Σωκράτη. Ένωσαν ευγνώμονες για το φαγητό και το έτοιμο στρώμα που τους πρόσφερε και έπεσαν νωρίς για ύπνο.

*

Ο Ηρακλής με την Ερμιόνη επισκέφτη-

καν τους κουμπάρους, το Στρατή και τη Στράταινα, πρώην Φιλομήλα. Ήταν εκεί και τα σταυραδέρφια ο Νικήτας με τον Αριστείδη και ο μπαρμπα-Ντίνος ο Ιπποκράτης. Έκαναν χαρές.

- Καιρούς και ζαμάνια! κουμπάρα, ανέκραξε η Φιλομήλα και έσφιξε στην αγκαλιά της την Ερμιόνη κατασυγκινημένη.

- Ε, αυτά έχουν οι πόλεμοι, είπε ο Ηρακλής σφίγγοντάς της το χέρι. Τώρα που έχουμε ειρήνη θα ερχόμαστε συχνά.

Είχε ολόγιομο φεγγάρι και κάθισαν στην αυλή. Η Ερμιόνη έδωσε στη Φιλομήλα ένα κουτί σοκολάτες Παυλίδου, ένα μπουκάλι κονιάκ και ένα σάκο με ρούχα αποφόρια που είχε περάσει η μόδα τους.

- Είναι καλοδεχούμενα, κουμπάρα. Αφέντη, κουμπάρε, είχες κάνα νέο από τα παιδιά;

- Βεβαίως, είναι καλά.

- Μας γράφουν, στέλνουν και λίγα χρήματα για το χρέος αλλά δεν έχουν πιάσει ακόμα την καλή για να μας ξεχρεώσουν, εξήγησε ο Στρατής.

Μια χαμπλοβλεπούσα τσούπρα στάθηκε στην εξώπορτα της αυλής και ζήτησε να δανειστεί το μεγάλο ταψί.

- Νικήτα, πήγαινε να δώσεις το ταψί στη Μαρίνα.

- Φέτος δεν θα 'χει πολύ κόσμο το πανηγύρι. Έχουμε ούλα τα χωριά πένθος. Κάθε τόσο χτύπαγαν θλιβερά οι καμπάνες. Ήτανε μεγάλη θλίψη, ανέφερε ο μπαρμπα-Ντίνος.

- Σκοτώθηκε και τ' ανίψι μου. Ήτανε το στερνοπούλι της αδερφής μου. Όμως το έδιωξε μικρό ο αχαϊρευτος ο πατέρας του ο Καρακόλιας και δεν ξανάρθε. Ηρθε το μαύρο το μαντάτο, είπε η Στράταινα και φύσηξε τη μύτη της.

Με το ασπμένιο τάσι, κλάψετε τον Αναστάση!

Ακούστηκε να τραγουδάει ο Στρατής. Σταμάτησε και αναστέναξε. Έπειτα πρόσθεσε.

- Τον Αναστάση τον έκλαψε ούλο το χωριό. Τον κλάψανε τα δέντρα και τα πουλιά. Χαροποιούσε το ντουλιά με τη φλογέρα του. Μεγάλο κακό. Είναι και ο καημένος ο Τρύφωνας ακρωτηριασμένος.

Σιωπούσαν.

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Ηλιοβασίλεμα. Ακούγονταν κουδούνια, τσοκάνια και τροκάνια κοπαδιών που γύριζαν στο χωριό. Η καμπάνα χτυπούσε για τον εσπερινό και το κελάνδισμα των πουλιών κορυφωνόταν.